

Sygn. akt V CSK 201/17

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa F. S.A. w K.
przeciwko T. v.o.s. w F. (Czechy)
z udziałem interwenientów ubocznych D. H., A. B. i E. K.
o ochronę prawa z patentu i o zwalczanie nieuczciwej konkurencji,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 października 2016 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z takim ukształtowaniem przesłanek dopuszczalności skargi kasacyjnej, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia tychże przesłanek, które, w sposób nie budzący wątpliwości, mają charakter publicznoprawny i tylko one mogą stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania; na tych bowiem jedynie przesłankach Sąd Najwyższy na etapie tzw. przedsądu może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną nie działa jako sąd trzeciej instancji, stąd też poza jego kognicją pozostają te procesowe i materialnoprawne wady rozstrzygnięcia, które zwykle decydują o powodzeniu zwykłego środka zaskarżenia, nie jest bowiem jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Pozwana wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., tj. występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

W pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę, że skarga kasacyjna nie zawiera odrębnego uzasadnienia podstaw kasacyjnych i przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, mimo takiego obowiązku wynikającego z art. 398⁴ § 1 pkt 2 i z § 2 tego artykułu. Wolą ustawodawcy uzasadnienie podstaw skargi (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) powinny być w skardze przedstawione oddzielnie, stanowią bowiem odrębne i niezależne elementy skargi, a to z uwagi na odmienną funkcję jaką pełnią w sposobie zaskarżania prawomocnych orzeczeń,

choć nie można wykluczyć, że podniesione w nich argumenty będą się częściowo powtarzać (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52; z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz. 38). Nie jest zatem rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w uzasadnieniu skargi kasacyjnej argumentów powołanych dla wykazania istnienia wskazanych przez skarżącego przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania i powołanych dla uzasadnienia podstaw skargi.

Niezależnie od powyższego wymaga przypomnienia, że jeżeli skarżący, jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołuje przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien wykazać w wyczerpującym wywodzie prawnym, że w sprawie takie istotne zagadnienie prawne występuje. Wymaga to nie tylko sformułowania tego zagadnienia ale również wskazania przepisów na tle których powstało, a przede wszystkim przedstawione zagadnienie wymaga uzasadnienia zawierającego argumentację prawną a także wykazania, że ma ono tak istotny, poważny i uniwersalny charakter, iż wymaga zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, stanowiska koniecznego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy przydatnego, ale także przydatnego dla rozwoju judykatury (por. m. in. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK, nie publ.). Zagadnienia, które pozwana sformułowała w punktach I. 2. b), c) i d) wniosku nie wskazują na wątpliwości natury prawnej, skarżącej chodzi raczej o ustalenie zespołu faktów, na podstawie których mogłaby wskazywać, że jej rozwiązanie techniczne nie narusza zastrzeżeń patentowych powoda. To ściśle związanie przedstawionych przez skarżącą wątpliwości ze sferą faktów również, poza wyżej wskazanymi uchybieniami, jest okolicznością, która wyklucza przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie zagadnienia prawnego.

W odniesieniu do zagadnienia sformułowanego w punkcie I.2. a) wniosku przypomnieć należy, że zgodnie z art. 398²⁰ k.p.c. związanie sądu, któremu sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania, obejmuje dokonaną przez Sąd Najwyższy wykładnię prawa. W orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że to

związanie ma charakter wyjątkowy, co przemawia za wąskim rozumieniem pojęcia „wykładni” jako wyjaśnienia treści przepisu prawa. Nie obejmuje natomiast kwestii, które były przedmiotem wykładni ale wykroczyły poza przesłanki pozytywnego lub negatywnego ustosunkowania się do podstaw kasacyjnych, poglądów prawnych wypowiedzianych na marginesie orzeczenia a także ocen dotyczących stanu faktycznego (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2010 r. II CSK 626/09; z dnia 12 lipca 2012 r. II CSK 413/04 - nie publ.). Trudno zatem wątpliwość wyrażoną we wskazanym punkcie uznać za zagadnienie prawne.

Brak jest też podstaw do przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ta przesłanka ma miejsce wówczas gdy elementarne uchybienia prawu procesowemu lub materialnemu sądu drugiej instancji są widoczne wprost, bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań i jednoznacznie wskazują na konieczność uwzględnienia skargi opartej na wskazanej w niej podstawie, ponieważ nie tylko zgłoszony zarzut jest słuszny, ale także stwierdzona nieprawidłowość jest tego rodzaju, że powoduje tak jaskrawą wadliwość zaskarżonego orzeczenia, że czyni go bezprawnym. Taka sytuacja w badanej sprawie nie występuje.

Z przedstawionych przyczyn orzeczono jak w postanowieniu (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw